

עודד צפתי

אז מה באמת היה לנו שם ? מאגדות המקום.

"בְּאֶרֶץ לְהֵדָם, נִשְׁמַע תְּמִיד הַדָּם

שֶׁל נֶבֶל וְקִתְרוֹס וְחִלְלִים

וְחֵרֶשׁ עַל יָדָם, בְּאֶרֶץ לְהֵדָם

מִכִּים תִּפִּי גִּעְגּוּעִים גְּדוּלִים"

דודו אלטר נפטר . אבא דודו וסבא דודו . דודו מאשדות יעקב איחוד . מי שהיה מאבני הראשה של הקיבוץ בו חי ואהב . תמיד כל חייו.

עם כוסית ויסקי ביד וסיגרית מרלבורו בין אצבעותיו העבות, כמו בפרסומת לחיים הטובים.

ודודו ידע לחיות ולהנות מהחיים. ו.. כן גם להנות צריך לדעת. והוא בהחלט ידע.

דודו אח של שרהלה שרון היקרה (שתציג את עצמה תמיד קודם כל בתור אחותו). אח לדרורה ז"ל ולשאל ויונתן התאומים.

דודו אלטר שביחד עם עטי אשתו גידלו משפחה לתפארת עמק הירדן ומדינת ישראל.

ארבעה בנים חסונים ורחבי כתפיים ובת אחת נאווה כטל מהררי (אלעד) גלעד, הניבטים אל על מצידו המזרחי של הקיבוץ.

כשאומרים בעמק הירדן אשדות יעקב אז גם מבלי להתכוון מתכוונים אוטומטית לאיחוד , וייסלחו לי אנשי ונשות המאוחד אבל זו האמת.

וכשמדברים או אפילו רק מרפרפים בראש אשדות יעקב, אז זה תמיד יגיע בד"כ בהתחלה ואם לא אז קצת אחר כך לאלתרים.

כי ככה זה, פשוט ככה ומה ששלהם שלהם. ודודו היה בהחלט שלהם. והם שלו.

הוא יצר אותם, עיצב אותם בדמותו, השקה וטיפח דישן והאכיל.. ומה הם אכלו שם כל השנים שהם כ"כ גדלו ככה. מה ?

דודו אלטר נפטר, האיש הגדול והרחב, עם הפנים העגולות והחיוך מאוזן לאוזן, דודו של סיירת צנחנים.

"אמר הצנחן מאשדות יעקב / ירושלים שלי

דודו שחלם וביחד עם רעיו לחם, שבמשך שנים השקיע ותרם לקייטנות המפורסמות של אלמנות הצנחנים. ואת הכול עשה במסירות ובאהבה.

ב נ ו כ ח ו ת . פיזית ורוחנית .

לא יצא לנו לשוחח כמעט אף פעם לי ולו רק פה ושם קצת... אבל זה תמיד היה מלווה
אצלו בחיור. כשהתעניין אז שאל מתוך עניין וסקרנות ולא ממקום של סתם להשחית
מילים. כי הוא היה נוכח.

את האהבה שבו העניק לאשתו ולילדיו לנכדיו לכל מה שאהב. והוא אהב לאהוב.
וכשבאתי לשבעה לפני יומיים הוא היה חסר אבל היה שם ברוחו. בנוכחותו. בקוניאק
ששתינו באודי העשן שינקנו, ובאהבה שהשרו עלינו ילדיו וחבריהם הרבים.
ואז ענבר שלו סיפר לי בשקט.. כי ענבר תמיד מספר בשקט (בניגוד לכותב שורות אלו)
סיפר ותאר לי איך שהוא נפרד ממנו. ..

על המבט המשותף בעיניים שבין אב לבנו. המבט הזה שלפעמים אנחנו כ"כ חסרים
אותו... המבט שרואה אותנו כמו שאנחנו ועוטף אותנו בשכבות עבות של קבלה
ואהבה.

המבט שמחבר, שמגונן, שמקבל וחומל. חיים שלמים עוברים דרך המבט הזה.
כך בשקט סיפר לי ענבר כי הוא תמיד מספר

בשקט, שאבא שאל אותו מהמיטה בבית החולים: בן שלי אתה אוהב אותי?"...
"אני אוהב אותך אבא" הוא השיב בשקט כשדמעות מבצבצות בעיניים...

ושם כשהם שניהם עין בעין ולב אל לב ברגע המדויק הזה האינטימי כל כך, שהכל בו
כמו עומד מלכת, רגע שהוא מלכות נשמה, קרב מעט דודו לענבר ובקולו הנמוך אמר:
"אז חבק אותי".

וכך שהם חבוקים ונקיים זכים וטהורים נפרדו.

ועוד הוסיף ענבר כמעט בלחש שהוא היה משוכנע שהם לבדם שם, וכשהתבונן סביבו
ראה לפתע שהחדר מוצף אנשים קרובים שהיו עדים לרגע הקסום הזה.

ואני חשבתי שאהבה היא הדממה העמוקה ביותר ועלו בי השורות הנפלאות של עילי
בוטנר:

"רק תחבק אותי חזק עוד פעם

עד שיעבר שיהלף הזעם

עד אשר נמצא מקום להאחז בְּמָה שְׁלֵא קִיָּם"

דודו אלתר נפטר. עוד איש יקר מדור הבנים הראשון של עמק הירדן הלך לעולמו.
דודו ידע לחיות וידע לשתות ולעוץ עצה, לאהוב אישה/ ידע להיות אבא וסבא וחבר.

הוא הזכיר לי תמיד את הבוהמיין שאול אברון ז"ל עם פניו העגולות וחיוך חצי הירח
שהיה נסוך בהם, המשקפיים, קול הבס . הסיגריות והכוסית.
לא הכרנו באמת ולא יצא לנו לדבר אף פעם יותר מדי וחבל... אבל את בניו זכיתי להכיר
היטב לשמחתי ודמותו נשקפת מעיניהם ונוכחת בנשמתם.
הם שלמים עם עצמם ונוחים עם הבריות וזה בעיקר כי היו אהובים .
השורות האלו הינן חוב חברי שאני חב להם. חוב של אהבה .
יהי זכרו של דודו היקר ברוך ורחום.
" קח אותי עִקְשִׁיו לְשֵׁם, (הו אבא) דְרֹךְ לֹא אֲדַע
אֶל אֲרֶץ זוּ חֲמַדְתִּי - אֲרֶץ לְהַדְ"ם קח

עודד